

GACSÁLYI JÓZSEF

*Augusztusi elégia*

*Nem jön el az esti álom,  
folt a Hold a láthatáron,  
fellegekben imbolyog,  
le se néz a görbe völgyre,  
elveszett a Föld előle,  
belakták a horhosok.*

*Öntözetlen, száraz ágon  
ül egy árny, az ifjúságom.  
A fa lombja elfogyott,  
alig áll a könnyű löszben,  
gyökereit összetörten  
zörgetik a zord napok.*

*Ahogy töppednek a sejtek,  
mennyi mindent elfelejtek!  
Egyre többet hallgatok.  
Elégett a nyár fölöttem,  
hangot keresek a csöndben,  
kinyitom az ablakot.*

*Szótalanság dallamától  
szemem lassan összezárul,  
és én mégsem alhatok,  
mert a képek összecsúsznak,  
s előbújnak új meg újabb  
eltemetett farkasok.*

*Szárnyukon a denevérek  
elsuhannak, visszatérnek:  
sovány, sötét angyalok.  
Ők a maguk vándorútját  
bejárják, de azt se tudják,  
vagyok-e vagy nem vagyok.*

*Jönnek évek, összeérnek,  
akik itten egykor éltek,  
porra por a sok halott.  
Mik a romlást visszavernék,  
nem születhet annyi emlék.  
Lassan én is elfogyok.*

*Az az Éden, ami látszik  
alfától az ómegáig,  
az a létem, az vagyok,  
az utána s az előtte  
rámarad a teremtőre,  
és e csönd, e csönd ragyog.*

## **Gemenc**

*Az ólomégen vonulnak a darvak,  
locsog lenn a víz, és libeg a sajka.  
Míg fönny repül a díszszemlealakzat,  
kievezel a dérutótte partra.*

*Kiszállsz, meghajlanak a buzogányok.  
Mély iszapba lépsz, lesüpped a lábad,  
a hideg terít rád nedves kabátot,  
északi szél teker nyakadba sálat.*

*Tudod, nincs talán, s mennyit ér a hogyha,  
pillád leejted, nincs alatta álom,  
a parton ösvény, csálén kitaposva,  
soha nem vitt át semmilyen határon.*

*A színeknek már fonákját se látod,  
beárnyékolod a földet magaddal,  
s mint a hajat, mit a fodrász levágott,  
összesöpör majd szárnyával az angyal.*